

El misteri del bressol buit

MONTSE SANJUAN

© Montse Sanjuan Oriol, 2015
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2015
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2015
ISBN: 978-84-9975-643-1
DL L 928-2015
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
www.bobala.cat

✦ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

PRÒLEG

LES BARDISSES DES DE LA CARRETERA OCULTAVEN UNA PART del canal de Seròs, una conducció d'aigua d'ús industrial, que circulava paral·lel al Segre entre els barris de Cappont i la Bordeta a la ciutat de Lleida. Malauradament també amagaven el cos inert i abandonat de la sergent Anna Grimm dels Mossos d'Esquadra. Era impossible endevinar que sota els arbustos hi havia una persona inconscient, sense energia i sense forces. Qui l'havia deixat allà sabia el que es feia.

El vial que portava al barri de la Bordeta des del centre de la ciutat estava ple a vessar de vehicles a aquella hora del vespre. El sol havia fugit per l'horitzó però encara quedava una mica de claror. Els conductors tornaven a casa un cop havien acabat amb la rutina de cada dia, deixant enrere una altra jornada.

Més tard, alguns futbolistes del Sícoris, un club que estava ben a prop, caminaven per la vora del canal discutint estratègies per al proper partit. Van passar a pocs metres de l'Anna, però era del tot impossible distingir la camisa blava de la mossa que es confonia amb el terra humit sense que ni un moviment, ni un signe de vida es pogués albirar ni tan sols des d'una mínima distància. La nit s'havia apoderat de la ciutat i el soroll dels

cotxes es confonia amb la remor de l'aigua. Si un crit hagués sortit de la gola de l'Anna Grimm ningú l'hauria escoltat, ningú l'hauria pogut assistir. Potser havia demanat ajuda. Potser ja era massa tard.

CAPÍTOL I

UNS DIES ABANS...

ESTAVA ESGOTAT. Cada matí se li feia més costa amunt córrer els pocs kilòmetres des de La Mitjana fins al Pont de la Universitat, seguint el marge del riu. S'havia imposat aquesta distància tot i que reconeixia que no tenia gaire voluntat per a complir els seus propòsits. Les cames li pesaven i li va semblar que el cor li anava massa de pressa. Estava suat i molest. Es va qüestionar per mil·lèsima vegada per què havia d'estar en forma.

Va enyorar el llit que havia deixat feia gairebé una hora al dormitori de casa seua. També enyorava la seua dona que s'havia quedat mestressa de tot l'espai exclusivament per a ella. Recordava com s'havia estirat mandrosa al llarg del matalàs amb un somriure de plaer, mentre ell es col·locava el xandall remugant contra la metgessa que li havia recomanat una mica d'exercici.

Ara, després de tres o quatre quilòmetres esforçant-se, estava panteixant i, com un perfecte hipocondríac, es creia que estava a punt de patir un atac al cor. Va parar. Potser no estava tan greu però, almenys, es mereixia un petit descans.

Va aturar-se a l'alçada de la Paeria. El Segre baixava amb força amb l'aigua del desglaç de la primavera. Sempre el se-

duïa la imatge de l'Ajuntament dominant tota aquella banda del riu. Era una postal preciosa de la ciutat. Va caminar cap a la vora del corrent amb la intenció de seure en una de les pedres que hi havia i lligar-se més fort els keds.

“Potser ja m'estic aprimant”, va pensar irònic.

Li agradava riure's d'ell mateix però va parar en sec. Un objecte estrany que surava a l'aigua li va cridar l'atenció. El Cesc Palau s'hi va atansar amb cura. El dia començava a clarejar i encara no era ben visible aquella andròmina que flotava molt a prop del marge. Semblava una pilota que algun nen hagués perdut jugant la tarda anterior. Però no ho era. El corredor va proferir un crit d'espant. Un home s'havia ofegat. En posició bocaterrosa, mig submergit a l'aigua, només se l'hi distingia el cap i part de l'esquena. Amb les presses el mòbil li va caure al terra i per uns moments va tenir por que li caigués al riu. No recordava el número dels mossos i va haver de fer memòria. Se sentia pressionat pel mort encara que aquest ja no podia protestar ni queixar-se de la seua lentitud. Finalment l'espantat esportista va aconseguir avisar a emergències i es va allunyar unes passes. El sol començava a sortir i s'endevinava que seria un dia càlid. El cos es deixava acaronar pel moviment de l'aigua que el feia moure al compàs d'una música inexistent. El Cesc no podia apartar la mirada del cadàver. Havia necessitat una bona excusa per no seguir amb l'exercici. Però aquesta potser el sobrepassava. Tremolant de fred o d'inquietud, va esperar que els mossos o la guàrdia urbana vinguessin a rellevar-lo de la custòdia d'aquell cadàver que conferia al dia refulgent que s'aixecava un matís gris i fosc.

CAPÍTOL 2

LA SERGENT ANNA GRIMM, la cap del grup d'investigació criminal de la comissaria de la regió de Ponent, havia començat a treballar molt aviat. Era dilluns i volia deixar enllestits tota una sèrie de documents que tenia endarrerits de la setmana anterior. Amb la calma del matí avançava la feina més que durant el dia, que estava ple d'incidents o conflictes propis de la mateixa activitat. La primera hora era una estona tranquil·la.

Va sentir el telèfon i es va estranyar que li passessin la trucada.

—Anna, ens han avisat que hi ha un cadàver al riu. A prop del Pont Vell. A l'alçada de l'Ajuntament més o menys.

—Be... Envieu un parell de cotxes i digues al Pau i a la Mar que s'incorporin allà mateix. I comunica-ho als de la Científica.

—Sí, ja estan informats. El Sergi ja ve cap a la comissaria també.

—Perfecte! —va exclamar.

La Súper, com l'anomenaven molts al quarter, es va aixecar de la taula pensativa. Ja havien transcorregut uns mesos des de la mort del Boades i si l'avís estava relacionat amb una mort amb violència el trobaria a faltar. Encara no havia tingut ocasió de treballar en un cas d'importància amb el seu substi-

tut, el caporal Sergi Magrinyà. Només feia unes setmanes que s'havia incorporat a l'equip i de moment denotava seriositat i eficiència. A l'Anna això ja li estava bé, sempre que s'adaptés a la seua manera de treballar. Ella sabia com era, es coneixia bé. Individualista i autoritària. L'Anna ho admetia, però no estava disposada a canviar. A més, sempre li havia donat bons resultats de cara a la seva feina. Era una bona investigadora. I així continuaria.

El dia es despertava amb una mica d'acció i la Grimm, en el fons, va agrair que un fet inesperat l'apartés de la intendència i dels papers. Així que es va afanyar perquè volia examinar el cadàver. Havia recobrat la pau interior des que la Clara havia prosseguit la seua vida de sempre, però l'Anna conservava les ganes d'activitat que darrerament a Lleida s'havia alenit. Va agafar el mòbil i la jaqueta i va sortir cap al pàrquing. Eren quarts de nou del matí.

“Un cadàver. Qui serà? Què haurà passat?”, meditava.

L'Anna conjecturava sobre el que es trobarien. Una vegada més. La violència que acabava per resoldre qualsevol desavinença en lloc de les paraules. La sargent havia conviscut amb la mort massa vegades per no saber que, de tant en tant, era evitable. Que amb el diàleg o amb una mica de seny la violència podia passar de llarg.

“Però malauradament la desaparició de l'altre és la solució perfecta quan s'està enecat per la ira o la fúria. Només així més d'un i més de dos es queden satisfets, al cap i a la fi”, rumiava pessimista l'Anna.

Van deixar el cotxe al marge esquerre del riu. La policia científica estava instal·lant tot el seu dispositiu i es preparava per acordonar la zona. Va caminar cap a l'aigua. La Núria Guillaumet, la responsable de la unitat, la va saludar.

—Ah, Anna. T'esperava!

La Mar Carbonell i el Pau Caralt, els seus ajudants, van arribar al mateix temps mentre altres agents es disposaven a

escorcollar el perímetre marcat o a fer fotos del cadàver. Els curiosos que passaven pel pont es començaven a acumular i la majoria imitaven els policies disparant les càmeres dels mòbils.

La sergent Grimm no comprenia aquell afany d'immortalitzar l'escena per part d'alguns ciutadans d'una manera compulsiva. No s'imaginava quin interès podia tenir guardar dins la seua carpeta de fotografies unes quantes imatges del cadàver d'un desconegut.

“Els deu recordar un episodi de qualsevol sèrie de crims.”

Realment l'escena era impressionant. Dotacions de la Guàrdia Urbana i dels mateixos mossos trencaven el paisatge quotidià en aquell punt molt transitat de la ciutat.

“La mort és sempre un espectacle. Un espectacle que a la vegada t'horroritza i t'atreu”, va acabar pensant l'Anna.

Deixant les seues cabòries, va concentrar-se en el cadàver, mig submergit de cintura cap a baix. Anava vestit amb xandall i tot feia pensar que havia matinat per fer exercici abans de l'inici de la jornada. Es tractava d'un home jove que tot just havia passat els trenta. Un parell de peixos morts flotaven al seu costat com una mena d'acompanyament mortuori.

—Potser ha estat un robatori —va observar en veu alta la Grimm.

L'Anna, en principi, va suposar que es tractava d'un homicidi casual. Potser sense la intenció de fer mal. La crisi havia fet que gent desesperada cometés agressions per uns quants euros. Segurament era el cas. Era fàcil aprofitar l'escassa claror i la poca gent de la zona a primera hora del matí.

—Ha estat una mort fortuïta? Quina impressió tens? —va inquirir l'Anna.

La Núria va fer un gest que negava aquesta primera percepció de la sergent. A continuació va assenyalar el clatell del cadàver. Eren clarament visibles uns hematomes que trencaven el color uniforme de la pell.

—Ha mort ofegat però no és un accident. Si t’hi fixes té uns senyals a la base del coll. Algú l’ha estat submergint amb força fins que ha deixat de respirar —va afirmar la Guillaumet.

L’Anna es va posar de genolls per veure les marques i va assentir. Efectivament, no havia estat casual.

“Algú s’ha cregut Déu i ha resolt que tenia la potestat sobre la vida i la mort d’aquest pobre noi”, va discórrer l’Anna amb pena. Sempre li provocava un dolor profund ser testimoni d’una mort produïda pel mer caprici d’un assassí.

—Quant fa que és mort? Ha passat aquest matí?

—Diria que no fa ni dues hores que s’ha produït el decés. Ara són les nou, cap a les set més o menys.

La Núria mai no es precipitava i sempre preferia esperar l’anàlisi meticulós i pausat que suposava l’examen del cadàver a la sala d’autòpsies, però aquella vegada estava segura del que deia.

No era molt alt. Tenia unes mans petites que, submergides a l’aigua des de feia estona, apareixien esblanqueïdes. Massa. Era la part més patent del seu cos que proclamava que la vida se li havia escapat.

Es tractava d’un home excessivament prim, ros i segurament atractiu. Potser optimista o malhumorat.

“Però ja ningú riurà amb les teves bromes o s’enfadarà amb els teus crits”, va especular l’Anna.

Amb l’autorització del jutge es va moure el cos. El cadàver es va retirar del llit del riu. La cinta que duia al cap per apartar-se els cabells de la cara se li va desplaçar fins als ulls. A l’Anna se li va representar un condemnat a mort a qui li haguessin tapat la visió en els darrers minuts.

—Es deia Jordi Moliné Rodríguez —va informar el Pau, que estava examinant les pertinences del cadàver.

—Cartera amb quaranta euros, monedes, mòbil... No sembla un robatori.

L'Anna va observar que el folre de les butxaques del xandall estava girat cap enfora.

“Algú les hi ha regirat. La de la dreta fins i tot està descosida. Com si li haguessin tret un objecte metàl·lic i s'hi hagués quedat mig enganxat. Què li falta? Una navalla? Unes claus? Era possible que li haguessin robat les claus de casa?”, va reflexionar.

—Heu trobat algun clauer? —va preguntar l'Anna amb una veu tensa.

—No.

—Que estrany! No m'agrada això... encara que potser les ha perdudes o les ha deixat a casa. Però la Núria diu que hi ha hagut voluntat de matar... I no ha estat pels diners ni pel mòbil. Quin sentit pot tenir agafar les claus? —meditava en veu alta la sergent.

L'Anna va començar a observar el terra de gespa que els rodejava.

—Potser li han caigut mentre l'atacaven. Doneu una ullada. Van buscar un clauer però en va.

—No hi ha res, Anna. Per aquí no hi són —li confirmava la Núria.

“Si no és un robatori, per què li falten les claus? L'han assaltat per prendre-les precisament? Hauran anat a casa seva a robar diners o algun objecte tan valuós com per treure-li la vida?”, discorria l'Anna.

El cadàver romania sobre el sòl de la gespa absolutament xop. Ell seria el propòsit indiscutible de les actuacions del servei d'autòpsies en les pròximes hores. Tant de bo l'examen posterior pogués ajudar a saber qui l'havia ofegat. De vegades, els forenses eren capaços d'esbrinar tot un grapat d'informacions que podien aportar els cadàvers. Missatges que només ells podien captar i que eren críptics per a la resta dels mortals.

L'Anna contemplava el difunt al mateix temps que inter-nament continuava afligida per aquella vida escapçada abans

d'hora. Havia resolt sortir a córrer com la millor manera de començar el dia, ignorant que aquella seria la seua darrera decisió.

L'olor de la primavera es reforçava sota el Pont Vell mentre el sol anava enfilant-se cel amunt. La gespa estava en un bon moment. Això no obstant, el color verd intens i lluminós no era el fons més adequat a la situació dramàtica que s'hi estava desenvolupant.

La Súper va apartar-se de tot l'enrenou de l'operatiu. Va caminar unes passes al llarg de la riba del Segre. Com era el seu costum, necessitava allunyar-se uns instants per assimilar totes les informacions que estava rebent.

Un pressentiment terrible anava agafant cos.

“I si hi ha una altra víctima? I si l'assassí no ha acabat la seva tasca?, com un animal que no es conforma fins que no mata l'última presa”, va justificar.

—Hem d'anar al seu domicili. Això no augura res bo. On viu? —va preguntar.

La resta de l'equip la va mirar amb curiositat. No acabaven de comprendre aquell nerviosisme sobtat de la sergent.

—Estem esperant la confirmació del Sergi perquè hem trobat a la seua cartera un rebut i hi figura una direcció molt a prop d'aquí. Un d'aquests edificis que donen al riu, al costat de la Universitat —va comunicar-li la Mar.

El mòbil del Pau va començar a sonar. Des de la comissaria se'ls confirmava l'adreça del finat.

—De moment, digues que busquin qui era aquest Jordi Moliné i totes les dades que puguin donar-nos d'ell —li va recalcar l'Anna.

CAPÍTOL 3

VAN TRASLLADAR EL CADÀVER DEL SÒL A LA LLITERA, l'aigua que gotejava va esquitxar alguns dels policies. La reguera fins al cotxe de morts feia un soroll sec, macabre. A poc a poc l'activitat frenètica del principi havia minvat i ara havia agafat un to pausat, com si els que hi treballaven ja s'haguessin acostumat a la mort. Com si allò que era excepcional hagués passat a ser part de la seua realitat. De seguida, tots marxarien i no quedaria ni rastre del desplegament. L'Anna vigilava aquestes darreres maniobres. Va recordar els crims de la tardor passada quan aquell infern li va amargar la vida fins a límits insuportables.

Mentre el cadàver del Jordi Moliné, que havia protagonitzat la darrera escena de la seua vida, anava cap al dipòsit, la Grimm va desitjar que aquella mort fos l'única. La sergent va pensar que es tractava d'un desig ben curiós.

“La majoria de la gent vol qualsevol caprici. Jo, que no hi hagi més cadàvers...”, va dir-se.

L'Anna va consultar el seu rellotge.

“Val més que ens apressem i anem al domicili, ara que ja tenim l'adreça”, va estimar l'Anna.

No sabia per què, però tenia uns presagis no gaire esperançadors. En aquells moments posaria la mà al foc que podrien trobar-se amb alguna altra troballa no desitjada.

La Grimm es va disposar a abandonar el lloc dels fets. Escortada pel seu equip i d'una patrulla de reforç va arribar a la direcció que els havien facilitat.

“Tindrè raó? Quin panorama ens espera?”, es preguntava desconfiada la sergent.

Ella i els seus companys van baixar del cotxe amb tensió i es van dirigir a l'habitatge. Entrada, ascensor... tot se'ls feia lent. La porta de l'apartament estava ajustada però oberta i sense calibrar altres alternatives, l'Anna va entrar dins. El pany no estava forçat. Les persianes estaven mig abaixades. No hi havia gaire llum. Com si els inquilins de la casa encara no s'haguessin despertat.

—Policia! —va alertar l'Anna traient l'arma.

Però no hi va haver cap resposta. Van desplaçar-se per l'interior del pis, això no obstant, amb precaució. Podia ser que sorprenguessin l'assassí al domicili. La porta oberta així ho suggeria. Els mossos que l'acompanyaven van cobrir el camí fins al dormitori. Malgrat els crits i el soroll de la policia, no hi havia senyals de vida. Ningú no havia sortit a preguntar qui eren aquells intrusos que es colaven a casa seua a mig matí sense cap tipus de miraments.

“Quin silenci! Quina mala impressió! No crec que al pis no hi hagi ningú”, meditava l'Anna mentre entraven a l'habitació de matrimoni. Estava en penombra. Van aixecar les persianes. La llum del dia va permetre veure una dona estirada al llit. Irradiava, però, una atmosfera absent, més a prop de l'altre món que d'aquest. Un silenci respectuós, gairebé de dol es va imposar. Contrastava amb l'aldarull policial de feia uns moments. L'Anna es va apropar i li va posar els dits al coll esperant sentir un alè de vida.

—Hem arribat tard, nois —va lamentar la sergent. I per poc, perquè el cos encara està calent.

El que s'havia figurat ho tenia al davant. Un altre cadàver. Els ulls oberts, esbatanats, la boca mig oberta, els llavis morats i el rostre desmesuradament pàl·lid, desencaixat. Li havien robat la placidesa del somni i li havien canviat per un malson. Però el malson era real.

“L'han asfixiat, segurament amb aquest coixí que és al terra. Quin despertar més horrible”, va doldre's l'Anna.

Vestida amb un pijama de color verd fluorescent, la melena rossa desordenada, les ungles pintades perfectes, apareixia estirada en un dels cantons del llit. L'assassí li havia col·locat els braços al costat del cos i les cames les hi havia unit procurant que els dos peus gairebé es toquessin.

“Com si el malparit volgués arreglar el desgavell que ha creat”, va imaginar.

Va trucar a la Núria per dir-li que se li havia complicat la feina aquell matí.

Després d'una breu conversa, la sergent va inspeccionar l'habitatge. Sense poder evitar l'estupefacció va entrar en una habitació pintada de blau, plena d'estels dibuixats a les parets. La sorpresa inicial va esdevenir astorament.

“Un nen! I ara on és?”, va pensar alarmada... al mateix temps que s'atansava al bressol d'un nadó. Els llençols de color groc estaven desordenats i apuntaven que un petit hi havia descansat recentment. És més, l'Anna va creure que feia poc que el menut encara hi estava dormint.

“El matalàs està tebi”, va comprovar.

Va donar ordres immediatament que cerquessin un nen per tot l'edifici. Viu o mort.

Hi havia possibilitats de trobar un cadàver més. Però, un nen? Quin mal els havia pogut fer? Qui podia assassinar una criatura? Només es podia dur a terme per venjança o per un odi espantós que algú albergava dins seu. Un infant encara

no tenia malícia. Encara era innocent. I si això no ho havien respectat, l'Anna valorava que tenien al davant un assassí sense compassió.

“Això si és que, va apreciar irònica, existeix algun assassí que tingui pietat de les seves víctimes.”

L'aire de l'habitació era càlid i dolç. L'Anna trobava a faltar el seu petit propietari. Era una absència que es deixava sentir i que a la investigadora li sabia greu. Malgrat això, la sergent va escorcollar la cambra sense dilació. No es podia entretenir.

L'armari no l'havien tocat. Els calaixos no estaven regirats i les joguines i les peces de roba que hi havia damunt d'un canviador estaven plegades i ordenades. Totes brodades amb el nom de “Marc”.

Hagués preferit que l'assassí s'hagués emportat roba o joguets amb la idea que si es pensava quedar amb el petit, en podria necessitar.

“Si no ha agafat res, quin serà el destí del nen?”, va reflexionar la investigadora.

Al cap d'uns minuts, quan va considerar que s'havia fet una idea d'aquell espai, va sortir de l'habitació. Era difícil no deixar-se impressionar per aquell lletet buit. Lluitava per apartar les imatges d'aquest possible tercer cadàver. No ho volia ni imaginar.

L'Anna es movia curiosa pel pis. Volia esbrinar quines emocions s'hi amagaven darrere d'aquelles parets.

“Eren feliços? Sabien que estaven amenaçats?”, es preguntava l'Anna.

Va admirar una foto gran emmarcada, penjada a la paret del menjador, de la parella amb el nen al braç del Moliné. Estaven asseguts en un banc de ferro forjat de color blanc enmig d'un jardí esplèndid i el nen mirava a la càmera somrient amb els braços estirats com si volgués tocar el fotògraf. Posaven com una família alegre amb harmonia i desitjosos de fruit del que la vida els podia oferir.

“Quines vides malmeses”, va lamentar l’Anna. “Eren tan joves!”

Era impossible no sentir la mort en tota la seua intensitat. L’Anna no era aliena a la melangia que ja desprenia la casa. A poc a poc el silenci es va ensenyorir de l’ambient. Només alguna frase o advertències dels professionals que hi treballaven s’escoltaven de tant en tant.

Al replà, en canvi, el bullici era considerable. Els veïns s’acumulaven. En part, perquè havien estat reclamats pels agents mateixos o bé perquè coneixien les víctimes i volien saber què havia passat. També n’hi havia, però, que l’únic que els movia era la morbositat de ser testimoni directe d’uns fets que ja eren notícia de primera plana a la ciutat.

Hi havia un gran desplegament. Un bon número de policies estaven buscant detalls, empremtes, veïns que haguessin escoltat algun soroll o vist algú... a l’hora que ella continuava deambulant per l’escenari testimoni dels fets violents.

La sergent Grimm hi passejava com si només amb l’observació pogués percebre algun indici que la portés a l’assassí. De tant en tant, un detall li cridava l’atenció i ho reflectia a la seua llibreta de notes. Sabia que tard o d’hora consultaria aquelles primeres impressions i que podien ser molt valuoses. Va entrar a l’estudi. Una pantalla de televisió enorme ocupava una de les parets. Un sofà de quadres combinat amb les cortines hagués encantat al més exigent dels decoradors. Unes prestatgeries amb un parell de portàtils, llibres i revistes estaven organitzades al mil·límetre. Tot donava la impressió d’un ordre portat a l’extrem. Semblava que l’assassí no havia regirat ni havia escorcollat l’habitatge.

Va fixar-se en un escriptori modernista ple de calaixos que l’Anna, aficionada als mobles antics, va reconèixer de seguida com una peça especial. La fusta treballada amb un gran talent era pròpia d’un moble prohibitiu per a la majoria de butxaques.

“Ha de ser caríssim”, va pensar mentre admirava aquella preciositat de moble i que demostrava el gust exquisit dels habitants de la casa. De fet, tot el pis destil·lava un interès pel disseny que excel·lia un pressupost normal d’una parella jove. Va obrir els calaixos amb cura i va inspeccionar els papers que hi havia. Els va agafar i els va mirar detingudament. Gairebé li sabia greu trencar aquella perfecció quant a la disposició de tota aquella documentació. Factures, alguna publicitat comercial d’entitats bancàries, publicitat d’escoles, de residències per a la tercera edat...

“Algun pare gran”, va suposar.

—Núria —va cridar una mica més fort del que li hagués agradat—. Necessito els teus informes com més aviat millor. Si es confirma que ha desaparegut un nen, que passi el temps juga en contra nostra. Després de les primeres vint-i-quatre o quaranta-vuit hores les possibilitats de recuperar-lo amb vida minven en un tant per cent molt elevat.

—Ho sé, Anna, ho sé —va assentir la Núria amb veu preocupada—. M’hi posaré de seguida. En pic acabi, me’n vaig al laboratori.

—Ho estaré esperant —va respondre la sergent.

La Mar li va portar més dades. La dona es deia Raquel Ballart Camí. Ella i el Jordi eren parella però no estaven casats. Ell era solter però ella, no.

—Hi ha un marit? —va preguntar l’Anna.

No se li havia acudit la possibilitat que el nen no fos fill dels dos.

Hi havia, per tant, una tercera persona a tenir en compte.

“S’haurà emportat el seu fill?”, va elucubrar.

—Què se’n sap d’aquest home? Qui és? On treballa?

—Ens ho està buscant el Sergi, Anna. També tenim agents preguntant als veïns per recollir informació i també si han sentit o han vist algun home o dona amb un nen petit que no pertanyés a la comunitat de veïns —li va comentar el Pau.

—Si algun veí dóna als altres agents una informació rellevant, vull parlar amb ell ara mateix —va ordenar l'Anna amb l'esperança d'alguna pista que els dugués a una resolució ràpida del cas.

Uns minuts després, els seus col·laboradors li explicaven que la Ballart encara estava casada legalment amb un tal Ferran Santacana.

—Segons el veïnat, fa mesos que no vivien junts. Alguns ni se'n van assabentar de la ruptura. Només quan van veure un altre home al costat de la Raquel, van entendre que el matrimoni s'havia desfet.

—Qui és el pare del nen? —va preguntar la sergent encara que intuïa la resposta.

—En principi, si fem cas als mateixos veïns, és el Ferran Santacana. Es van separar després de tenir la criatura.

—Està bé. Localitzeu el marit, millor dit l'exmarit. Vull entrevistar-lo al més aviat possible. A més, hem de comprovar que el seu fill no estigui amb ell. Només d'aquesta manera podrem confirmar que realment ha desaparegut. Si és així, necessitarem alguna dada rellevant que ajudi a localitzar-lo i també alguna fotografia recent.

—Ara ens hi posem —van contestar.

"Aquest bressol buit no m'agrada gens, on deus de ser Marc?", es preguntava la sergent Grimm.

Es va treure els guants i va sortir de l'apartament. Es va quedar quieta a la vorera contemplant el riu mentre la figura de la Raquel se li feia ben present. De mala cara i de mala llet li recriminava que no fes prou pel seu fill.

"Troba'l o fins i tot els morts et vindran a demanar explicacions", va dir-se la sergent mentre volia gaudir del sol de primavera. Però aquell dia la paraula gaudir havia deixat de tenir significat. Almenys per a ella.

Per la passarel·la, alguns vianants creuaven el Segre i es dirigien cap al carrer Major, la zona tradicional de comerç

de la ciutat. Des d'on ella estava, les figures que caminaven no es distingien amb nitidesa. Li costava fixar la vista en un punt determinat.

Poc donada a exhibir públicament cap tipus de sentiment, la mort mai no la deixava insensible. Lluny de les mirades d'altres policies, es va permetre un moment de defalliment. El seu aspecte greu i seriós poc demostrava que estava patint. Que s'estava estremint per dins.

Va esperar que comparegués el jutge per a aixecar el segon cadàver. Hi havia por pel Marc. Pànic. Que no seguís el camí de la seua mare i el seu company.

“Esperem que no passi. No vull comptar el petit com un cadàver més.”

CAPÍTOL 4

L'EXMARIT DE LA RAQUEL TREBALLAVA EN UNA EMPRESA d'informàtica al Parc Científic de Gardeny. El Pau es va quedar al domicili de les víctimes, però l'Anna i la Mar van marxar per assabentar dels fets al Ferran Santacana.

El turó de Gardeny no estava gaire lluny i en menys de deu minuts van arribar-hi. Pràcticament no hi havia trànsit. L'Anna estava concentrada en com hauria de ser aquesta primera entrevista i en com seria aquest home sobre el qual, a hores d'ara, planaven moltes sospites. No tenia ni idea de si reaccionaria com un pare desconsolat o potser com un presumpte assassí.

Van pujar el tossalet que portava als terrenys que havien ocupat els quarters de l'exèrcit a Lleida fins als anys noranta. A l'Anna li va sorprendre que estiguessin de peu els antics edificis de la caserna, ara abandonats i, fins i tot, que fos encara visible l'antic camp d'instrucció dels militars.

Més amunt, el castell dels Templers, restaurat bellament, la contemplava des de la impertorbabilitat que atorga la vellesa i els anys. Sempre l'admirava aquesta capacitat d'unir passat i present en moltes de les zones de Lleida. Allò nou i allò vell era ben tangible al Turó de Gardeny, lloc per on estaven conduint en aquell moment. Només uns metres més enllà

apareixien els edificis moderns que conformaven el Parc Tecnològic de Lleida, dedicat a empreses de les noves tecnologies.

“Quin contrast”, va jutjar l’Anna, deixant enrere el conjunt militar que feia patent el pas del temps a la ciutat.

La firma on treballava el Ferran Santacana s’havia implantat feia poc temps al complex. La recepció feia goig. Una decoració minimalista de les darreres tendències avalava que la crisi no els havia mossegat de moment. La telefonista de l’entrada els va fer passar a un petit despatx i els va demanar que s’esperessin uns minuts. El cotxe dels mossos aparcà a la porta cridava l’atenció dels informàtics que, abandonant la vista de les pantalles dels seus ordinadors, miraven atònits les dues policies com si s’haguessin extraviat.

El Ferran Santacana, que les havia vist acostar-se, va rebre amb estranyesa l’encàrrec que precisament el cercaven. Es va alçar de davant de la seua taula i es va dirigir cap a elles.

Després de les salutacions de rigor, sense alarmar-se pel motiu de la visita, el Ferran Santacana apareixia festiu i burleta.

—Què passa? M’he deixat la dutxa oberta? —va bromejar.

L’home exhibia un posat despreocupat. Potser massa. No era normal rebre una visita dels mossos a la feina i actuar com si fos el més normal del món. L’Anna es va preguntar si tot era una façana.

—No, senyor Santacana. La nostra visita és per un assumpte més seriós. El seu fill està amb vostè? Vull dir... ha dormit amb vostè aquesta nit?

—El Marc? No. Per què? Què passa? —va preguntar el Ferran, amb veu trèmula alhora que la tranquil·litat del començament esdevenia inquietud.

—Està amb la seua mare, suposo... encara que a hores d’ara deu ser a la llar d’infants. Fins al divendres no l’he d’anar a buscar. Aquest cap de setmana ha de venir amb mi —va afegir.

L’Anna Grimm va suposar que estava contemplant el presumpte assassí de la parella.

“Però, i el nen? Pot un pare matar el seu fill? Tinc al costat un salvatge, un bàrbar?”, dubtava la Grimm.

Aparentava que efectivament podia tenir força per atacar el Jordi Moliné. El Ferran Santacana era un home de gimnàs, alt i musculós. No era gaire agraciat pel gust de l'Anna si bé el seu aspecte cuidat contribuïa a fer-ne un home atractiu. Es mostrava alterat tot i que els ulls la miraven francament. Eren uns ulls infantils. Com si no tinguessin res per encobrir.

—No. Veurà... Senyor Santacana... La seva exdona i la seva actual parella han estat assassinats aquest matí —va etzibar l'Anna sense poder evitar dir-ho d'una manera precipitada.

De vegades li hagués agradat donar aquest tipus de notícies amb una mica més de delicadesa, però no podia. Li costava entomar tot el dolor que causava una revelació així. No volia entretenir-se amb frases ambigües que, segons ella, només retardaven el patiment.

Al Ferran Santacana li va canviar l'expressió.

—Com? I el Marc? On és?

—Ara mateix ho desconec. Si no és amb vostè, hem de declarar-lo desaparegut. A la casa no hi era.

En qüestió de moments, aquell home es va enfonsar davant seu...

—Però, com, com ha pogut passar? Però... busquin el Marc... què fan aquí? No perdin el temps... El meu nen... Marc... —va mussitar molt nerviós.

Paraules inconnexes que a l'Anna li costaven d'entendre.

“Si estic al davant d'un assassí, es tracta d'un homicida que es pot guanyar la vida com a mentider professional. Res no sembla fingit o estudiat”, ponderava la sergent, mentre intentava reconduir la conversa.

—Per trobar-lo, ens ha d'ajudar. És imprescindible.

—Digui! —va ordenar l'home, amb una veu plena de tensió.

—On era vostè entre les set i quarts de vuit del matí?

—Jo? Es pensen que he estat jo? Està boja si em ve amb aquestes històries! Estan perdent el temps! Surtin al carrer a buscar el meu fill...

I les ordres que no deixava de formular a poc a poc van convertir-se en una queixa dolorosa que mouria a la pena més absoluta a qui el sentís.

La sergent, però, no es va bellugar ni un mil·límetre. Es va mantenir inflexible. Aquell home s'havia de calmar. Era essencial que s'asserenés.

—Respongui. A quina hora ha entrat a treballar avui?

—A les vuit ja era aquí i en tinc testimonis, si els serveix per deixar-me tranquil. He sortit de casa aviat però he entrat al bar de sempre a fer un cafè amb llet. Ho podran comprovar.

—No es preocupi. Ho verificarem... Des de quan estava separat de la seva dona?

—Fa més d'un any. Des que el nen tenia mesos...

—Sap que tenia una altra parella? El coneixia?

—Sí, sí... Era inevitable. Intercanviàvem alguna salutació quan els tornava el Marc després dels caps de setmana que me'l quedava.

—Tenien una bona relació?

L'home anava a protestar un altre cop... però s'ho va pensar millor.

—Ni bona ni dolenta... què vol que li digui! Ja m'era igual amb qui se n'anés al llit la Raquel. Però la relació ara era correcta. Ja ens vam dir tot allò inimaginable quan ens vam separar. Ara ja no hi havia odi ni ràbia. De fet, entre ella i jo ja no hi havia res. Només el Marc.

El Ferran Santacana es va tapar el rostre amb les mans mentre movia el cap com si es negués al fet que una notícia com aquella pogués ésser real. Com si pogués triar aquella situació que no donava elecció. Això era el més terrible de tot. El seu fill estava en perill i ell només podia estar-se allà assegut sense poder-lo socórrer.

—Vostè viu amb algú?

—No, visc sol. De moment no tinc ni temps ni ganes de tenir més parelles.

L'Anna va fer un gest afirmatiu i va seguir amb les preguntes.

—Qui s'ha pogut emportar el seu fill, qui els volia malament?

—Però, els han robat? Per què els han matat? I el nen, està mort, no? Pensen que el meu fill està mort també?

L'home es va quedar en silenci copsant la tragèdia en què estava a punt de transformar-se la seua vida.

—No. No ho hem dit això. Hem afirmat que està desaparegut i farem tot el que calgui per trobar-lo viu —va aclarir l'Anna amb convenciment. Sabia que la fe en la recerca podia ser part de l'èxit.

—Ens hauria de facilitar alguna foto i si hi ha alguna marca o algun tret físic específic que el distingeixi d'altres nens —va demanar la Mar.

El Ferran Santacana va treure una foto de la seua cartera. El Marc estava assegut en un cavall de cartó agafat a les orelles i preparat per sortir a tota velocitat. Era una foto divertida que el pare va mirar amb nostàlgia.

—Tingui. Té una petita maduixeta a la base de l'esquena. Un senyal de naixement que amb el temps li marxarà però que es pot apreciar fàcilment.

—D'acord —va assentir la sergent mentre apuntava aquell detall important.

—Hauria de venir aquesta tarda a comissaria. Necessitem parlar amb vostè amb més calma i tranquil·litat —va continuar la sergent.

—M'estan detenint? Necessito un advocat?

—Ho hauríem de fer? —va replicar l'Anna intentant veure la veritat darrere els ulls de l'home. Uns ulls que havien canviat. La mirada infantil havia donat pas a una mirada adulta

que deixava entreveure els sentiments esgarrifosos de l'home que tenia al davant.

“Què li deu està passant pel cap? Està fent comèdia?”, va malfiar-se l'Anna.

El Ferran Santacana es va aixecar i de manera brusca va començar a moure's pel despatx. Va donar uns cops amb els punys a la paret totalment descontrolat. D'una puntada, va espetegar la cadira contra una prestatgeria que hi havia a la seua esquerra. Tota ella va tremolar i, per un moment, dos o tres trofeus de l'empresa van estar a punt de caure fent un bon terrabastall. Abatut, va tornar a seure davant la impassibilitat de les dues policies.

—Li demanem que es calmi —va assenyalar la sergent Grimm, mentre observava les marques que hi havia deixat i prenia nota de la conducta violenta de l'home.

—Val més que busquin el meu fill... i es deixin de banyades... Jo no hi he tingut res a veure.

—Havien sofert alguna agressió? Alguna amenaça d'algun tipus? —va intervenir la Mar.

—No, en absolut. L'altra dia els vaig portar al pis el nen després del cap de setmana i no vaig notar res desacostumat. Em van explicar alguna anècdota del Marc a la llar d'infants i fins i tot vam riure de les sortides que té la criatura. No ho sé... com sempre.

—Cap neguit?

—No... no. Ja li dic... Bé... Que jo sàpiga, és clar.

L'home va posar-se a plorar. Cridava el seu fill, absolutament descontrolat.

L'Anna va decidir deixar-lo tranquil i citar-lo a la comisaria. Van abandonar el despatx sense que el Ferran Santacana en fos gaire conscient de la marxa de les dues policies. Passat el moment de crisi, s'havia quedat quiet, estàtic. Ni tan sols es va acomiadar de les dues dones.

“Sembla un autòmat a qui se li han acabat les piles”, va notar la sergent.

Fora, les esperaven els col·legues del Ferran Santacana que no s'acabaven de fer a la idea del que estava ocorrent. Les dues mosses van caminar pel mig dels treballadors de l'empresa que es mostraven irritats davant dels crits del seu company, sempre tan simpàtic i amb ganes de broma. Amb cara de pocs amics algunes veus indignades preguntaven què passava, de què l'acusaven.

Prescindint de l'ambient hostil, l'Anna i la Mar van deixar enrere l'empresa. Ja els comunicaria el que volgués el Ferran Santacana. Segurament li mostrarien fidelitat i consol, però la sergent sabia que alguns desconfiarien i amb el temps patiria les mirades que el considerarien responsable. Els comentaris tafaners, no sempre de bona intenció, són terribles en aquestes situacions i poden arribar a destrossar qualsevol persona per més forta que sigui. Tant si és culpable com si no ho és.

L'Anna va seure al volant. El sol començava a cremar a aquella hora del migdia i dins del cotxe feia calor. Van deixar endarrere Gardeny i van pujar pel Passeig de Ronda cap a la comissaria. En silenci. Havia estat un interrogatori difícil.

Els pensaments tenebrosos empenyien per sortir a la superfície.

“On era el nen? Què podia fer un assassí amb una criatura?”, rumiava la sergent mentre conduïa.

Per poc que fos un obstacle o un risc per a l'assassí, aquest podia desfer-se'n. O potser ja ho havia fet. A la sergent, aquest pensament negatiu, a diferència d'altres persones, la carregava d'energia. No permetria que la tragèdia es fes més i més gran.

La foto li cremava dins la cartera. Ja la voldria estar veient a tots els diaris i televisions. La persona que se l'havia emportat no era invisible. No podia haver-se esfumat sense que ningú l'hagués vist.

“La incertesa de no saber on para és terrible. Si no ha estat ell, pobre Santacana o pobres avis!”, es compadia l’Anna que sabia per experiència en què consistia aquesta lenta tortura de la desaparició d’un ésser estimat.